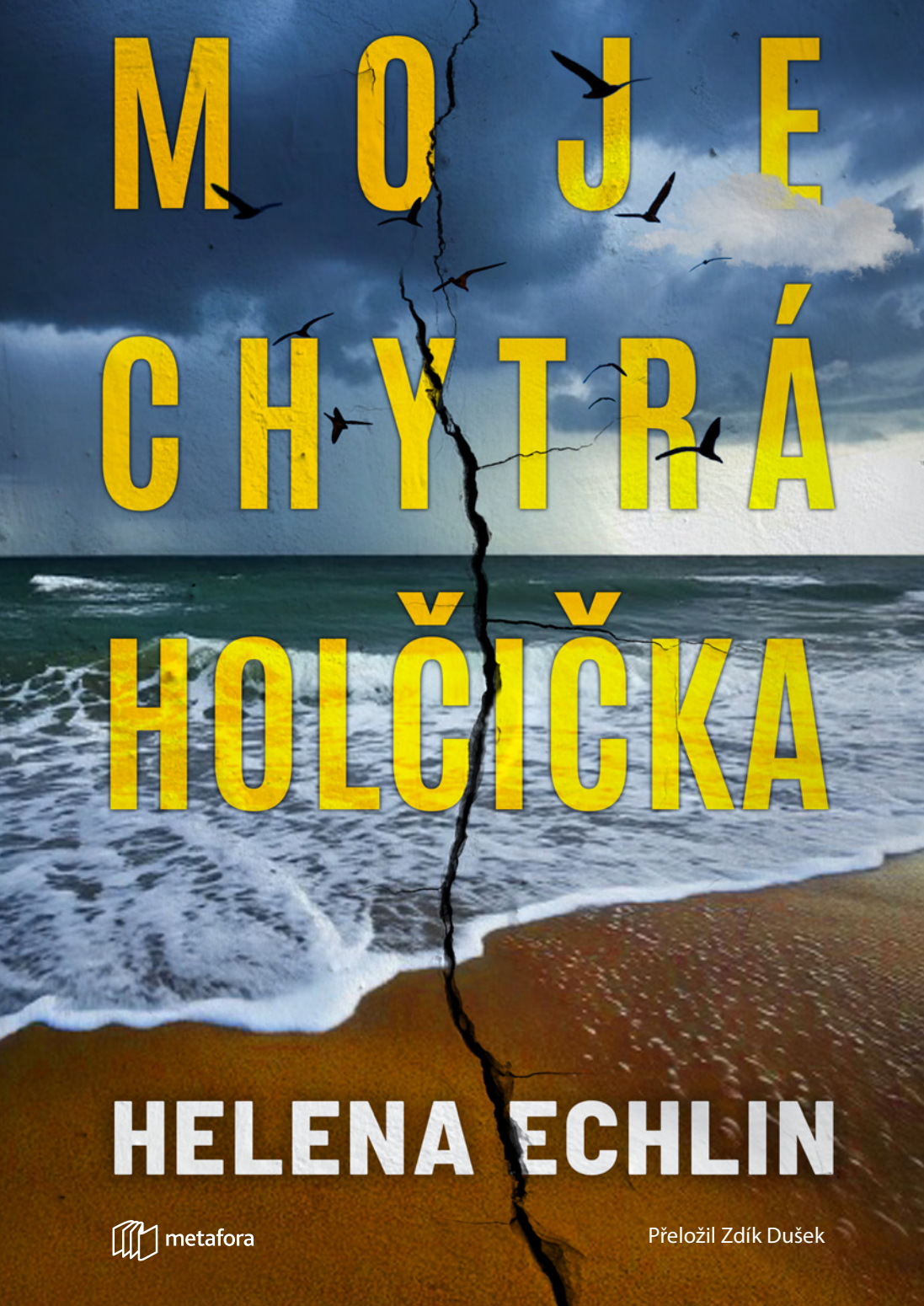

The background of the book cover is a photograph of a beach scene. In the foreground, there is a sandy beach with a dark, jagged crack running vertically through it. The ocean waves are breaking onto the shore, creating white foam. The sky is filled with dark, dramatic clouds, and several seagulls are flying across it. The title is written in large, bold, yellow capital letters with a slight shadow effect.

MOJĚ CHYTŘÁ HOLČIČKA

HELENA ECHLIN

Ukázka z knihy:

Položila jsem jí ruku na rameno a zauvažovala jsem, jestli ji můžu odvést zpátky do postele. Rozhodně byla vzhůru.

„Co děláš?“ zašeptala jsem.

„Nic zvláštního.“

Zachvěla jsem se. To samé, co Blanka říkala o svých víkendech.

Irinina babička věřila, že do těhotné ženy může vniknout zlý duch.

Může vniknout i do dítěte?

„Proč nechceš jít, když jsme s tebou jenom já nebo táta?“

„Nerada jím před vámi.“

Nikdy jsem neviděla Blanku pozřít ani sousto.

„Proč máš Blančin rukopis?“

„Můj rukopis,“ zašeptala v odpověď.

„V jakém jazyce si píšeš deník?“

„V mém.“

„Psychologický thriller, který vás upoutá... Skvěle zpracované téma mateřské oddanosti a lásky, napínavé a přitom nutící k zamyšlení, nabízí po čertech dobré čtení.“

– Publishers Weekly

A black and white photograph of a textured white wall. A prominent, dark, jagged vertical crack runs down the center of the frame. Several smaller, thinner cracks branch off horizontally and diagonally from the main crack. The text 'Moje chytrá holčička' is superimposed in the center, partially overlapping the crack.

Moje chytrá holčička

Helena Echlin

**M O J E
CHYTRÁ
HOLČIČKA**

Přeložil Zdík Dušek

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Clever Little Thing © by Helena Echlin 2025

Published by Viking, an imprint of Penguin Random House LLC
Rochester, USA

Translation © Zdík Dušek, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-850-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-770-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-331-5 (print)

Jordanovi

Představuji si, jak do ní vniká můj jed,
jak jí vstupuje do žil a krví se šíří do všech koutů těla.
Toužím vytáhnout z jejího nevinného tělíčka
svoje žihadlo.

RACHEL CUSKOVÁ,
A LIFE'S WORK: ON BECOMING A MOTHER

Současnost

1.

Na stole u okna stojí mísa s ovocem, kde mezi pravými plody kupodivu leží i několik keramických. Lesklé porcelánové hrušky jsou smíchané s matně zelenými, posetými hnědými tečkami, příliš nedokonalými, než aby nebyly pravé. Cítím naléhavou potřebu ovoce roztrždit, abych měla pod kontrolou aspoň něco. Už se chystám pohnout, když tu se otevřou dveře a vstoupí usměvavá mladá žena, která se představí jako Kelly a pokračuje: „Jen pro vaši informaci, musíme vám odebrat tkaničky. Takový je předpis.“

„Dobře.“ Zuju se a podám jí tkaničky. Prohrát bitvu, vyhrát válku. Však já se odtud dostanu.

„Ostří už jsme vám vzali,“ dodá Kelly.

„Ostří?“

„Všechny ostré a špičaté předměty. Břítvy, pilníčky na nehty. Ve vašem případě toho moc nebylo. Jenom tužka.“

„Já nemám čím psát?“ Ne že bych měla *jak* psát, pravou ruku mám pořád ovázanou a řezné rány nepřestávají bolet. Stěží bych načmárala slovo *pomoc*.

Souhlasila jsem, že tu zůstanu dvě noci. Stejně nemám zrovna na výběr.

„Můžete psát ve společenské místnosti. Je pěkná a útulná, s ohněm v krbu. A taky tam budete mít klid. Matky s malými dětmi jsou na jiném oddělení, takže vás tam nebude nikdo rušit.“ Významně se na mě podívá, jako bych zapomněla, že třídní Luna, která se narodila ve třicátém týdnu těsně před Vánoci, je na novorozeneckém oddělení v Londýně. Ta ale dostává nejlepší lékařskou péči. Ohrožená je ve skutečnosti Stella.

Kelly se rozhlédne po místnosti. Kontroluje, jestli jsem něco udělala s tím ovocem? Ta mísa je možná zkouška – jestli hrušky neroztřídím, řekne, že nepoznám, co je skutečné, a co ne. Ale jestli je roztřídím, mohla by zase říct, že trpím obsedantní potřebou ovládat své okolí.

Pete říká, že mým základním nastavením je úzkost a že pořád hledám něco, kvůli čemu bych si mohla dělat starosti. Možná si vážně dělám moc hlavu s tím, co si myslí ostatní. Přinutím se k hlubokému nádechu a pomalému výdechu. Odvrátím se od mísy s ovocem, nasadím zářivý úsměv a podívám se na Kelly. „Co se bude dít teď?“

„Vezměte si pohodlné oblečení,“ odpoví. „Já počkám venku.“ Odejde a zavře za sebou dveře. Na posteli leží bílé bavlněné tričko s dlouhými rukávy a bílé tepláky s flísem uvnitř. Zdejší uniforma.

Mohlo by jít o penzion pro náročné hosty: dubové trámy, pohodlná křesla, velká postel s nažehleným bavlněným povlečením a dekorativním kopcem polštářů. Na stěně proti oknu visí zátiší: světlé láhve a džbány na tmavším pozadí. Samé prázdné nádoby. Možná právě tím bychom se my matky měly stát.

Někdo vybalil tašku, kterou přivezl Pete. V koupelně mám svůj kartáček a roztok na kontaktní čočky. Odsávačka je na stole u okna, zapojená a připravená k použití. Zásuvky toaletního

stolku obsahují moje spodní prádlo, ale nikde ani stopa po jiném oblečení. Že by na ně Pete zapomněl?

Vyhrát válku, připomenu si. A pořád mám v kapse telefon, takže nejsem bezmocná. Převléknu se do úboru, který mi Kelly připravila, zajdu do koupelny, kde stojí košíček s mýdly, jednotlivě zabalenými do pěkného papíru, a vyměním si vložku – bojím se, aby mi světlými tepláky neprosákla krev.

Kelly se vrátí a zvedne oblečení, které jsem si svlékla. Oznámí, že mi někdo brzy přinese oběd a abych si zatím pěkně odpočinula. Jakmile odejde, postavím se k oknu a zadívám se na mírumilovný výjev s holými zimními stromy a kopci posetými ovci. Pete na tomhle zařízení nešetřil, to mu musím nechat. Slíbila jsem, že budu odpočívát, ale nedokážu to. Nedokážu si rozbalit bio mýdlo s levandulí a pelargonií a naložit se do vany. Obejmu si kolena a začnu se kývat dopředu a dozadu.

Kelly zaklepe a vstoupí, aniž by čekala, až ji k tomu vyzvu. „Málem bych zapomněla.“ Natáhne ke mně ruku. Dívám se na ni a přemítám, jestli čeká spropitné. „Váš mobil,“ řekne. „Zjistili jsme, že hostům pomáhá s odpočinkem a relaxací, když u sebe nemají telefony.“

„Já ho potřebuju.“

„Můžete ho použít, kdykoliv budete chtít,“ ujistí mě Kelly, ale já zavrtím hlavou a sevřu mobil v obou rukách. Zamumlá něco v tom smyslu, že to musí probrat s vedením, ale nenaléhá.

Když odejde, znovu se zadívám z okna. Děsí mě, že Pete nechápe, v jakém je Stella nebezpečí. Slíbila jsem, že tu zůstanu, ale mohla bych slib porušit. Do Londýna je to odtud jen pár hodin cesty, ačkoliv nemám kabát ani tkaničky. Mám nicméně mobil, takže si můžu zavolat taxi. Jenže mě možná nenechají projít bránou. Bojím se, že kdyby zjistili, že chci odejít, nějak se mě pokusí zastavit. Ale musím se vrátit ke Stelle.

Když se před osmi lety narodila, byla jsem vyčerpaná, ale ležela jsem, byla jsem vzhůru a žasla nad nádhernou vůní, kterou vydávala – připomínala mi vanilkový pudink, zkaramelizovaný cukr, zimolez. Takhle voní něco velkolepějšího než člověk, pomyslela jsem si tehdy. Takhle voní tajná sladkost v jádru všech věcí.

Teď už tak Stella nevoní. Když se ohlédnu do minulosti, je mi jasné, že když jsem zjistila, co se stalo Blance, Stella už se začínala měnit.

Minulost

2.

Když jsme se Stellou uviděly moji kamarádku Emmy, její dcera Lulu už se řítí k moři. Stella si ale zakryla uši rukama. „Moc nahlas,“ zaúpěla.

„Copak se děje, broučku?“ zeptala jsem se, zatímco Emmy rozkládala deku, aby na ni položila maličkou Madeleine. Když se posadila, nezapomněla si rozprostřít sukni pruhovaných letních šatů do stran, aby si ji nepomačkala. Byl nádherný srpnový den s oblohou vzácného tmavomodrého odstínu. Chtěla jsem, aby tu holky spolu běhaly po pláži. Stella si ale tiskla dlaně k hlavě a šklebila se, jako kdyby nad námi kvílely vojenské stíhačky, i když jsme neslyšely nic než hučení příboje a křik racků.

Emmy si zvedla obří sluneční brýle na čelo a ustaraně se na ni podívala. „Bolí ji hlava?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že se jí nelíbí hukot vln. Má hodně citlivý sluch.“ Taky se jí vůbec nelíbil zvuk, když jsem jí napouštěla vanu.

Stella se posadila a přitáhla si kolena k hrudi. Její obličej se ponořil do stínu vrhaného širokou krempou slamáku. Vypadala

zasmušile. Možná ji Blančin odchod zasáhl víc, než jsem si uvědomovala. Před týdnem dala nečekaně výpověď. Pracovala u nás čtyři roky a najednou poslala stručnou esemesku: *Už nemůžu chodit*. Pokoušela jsem se jí vyptat na důvod, ale přestala mi odpovídat. Po tak dlouhé době, kterou strávila se Stellou, hrála si s ní, koupala ji a krmila, pro ni moje dcera zřejmě pořád představovala jen obyčejné zaměstnání, které může zahodit jako použitý ubrousek.

„Třeba by si Stella dala nějakou dobrotu,“ napadlo Emmy. „Co takhle kousek maminčina domácího banánového chlebičku, zlatoto? Nebo bys chtěla mrkev? Někde je tu mám.“

Stella zavrtěla hlavou, aniž by spustila ruce z uší. „Ne, děkuju.“

„Možná je jí v těch šatech trochu horko,“ prohodila Emmy směrem ke mně.

„S naší irskou kůží musíme být opatrné,“ odpověděla jsem. Stella po mně zdědila bledou pleť stejně jako syté zrzavé vlasy v barvě šafránových nitek.

Emmyina dcera Lulu se na břehu moře pokusila o hvězdu. Z plavých vlasů měla udělaný cop spletený do koruny, zatímco Emmy si upravila vlasy do elegantně ležerního copu na rameno. Našla jsem si videa, jak zaplést oba typy, ale Stella nesnášela, když jsem se dotýkala jejích vlasů. Přála jsem si, aby si taky šla hrát. Za pár dní měla nastoupit do čtvrté třídy, ale pořád nezapadala. Domluvila jsem tenhle výlet ke konci prázdnin na pláž v Kentu, aby Stella strávila nějaký čas s jiným dítětem ze své třídy, ale teď tu seděla, jako by si uložila bobříka mlčení.

Lulu se konečně podařila dokonalá hvězda a začala metat jednu za druhou. Bodlo mě u srdce. Emmyina dcera vypadala radostně a rozverně. Stella v životě hvězdu neudělala. Připomněla jsem si ale, že jiné matky zase mají potíže přimět svoje děti číst, zatímco Stella vydržela spokojeně sedět nad knížkou celé hodiny. Poklepala jsem jí na rameno a dala jsem si záležet, aby mi viděla

na rty. „Mám tě moc ráda,“ řekla jsem. Podívala se mi do očí, ale nepoznala jsem, co si myslí.

Emmy si zvedla novorozeně k prsu, ale díky chytře navrženému střihu šatů nebylo nic vidět. Dokázala vypadat šik dokonce i při kojení. Přistihla mě, jak se na ni dívám, a tak jsem se rychle odvrátila a založila si ruce na prsou. Byla jsem ráda, že na sobě mám jenom obyčejné bílé tričko. Měla jsem nateklá prsa a Emmy nevěděla, že jsem v jiném stavu. Doufala jsem, že to tentokrát vyjde, ale už několikrát jsem potratila a nechtěla jsem to zakřiknout tím, že bych o svém těhotenství veřejně mluvila. Aspoň zatím ne. Naštěstí se mi sotva začalo zvětšovat břicho.

Emmy mi položila dlaň na loket a ztišila hlas. „To s Blankou je mi moc líto. Zjistila jsem to teprve dneska ráno, jinak bych ti napsala.“

„To nic,“ odpověděla jsem stejně potichu. „Stella ji měla ráda, ale Blanka ve skutečnosti nebyla zase tak dobrá chůva.“

Emmy se zatvářila káravě. „No, teď je pryč.“

„Odstěhovala se?“ Položila jsem si dlaň na šíji. Před nedávnem jsem si nechala zkrátit vlasy na praktické mikádo a měla jsem pocit, že mě do nově odhalené kůže pálí slunce.

Emmy na mě zůstala zírat. „Bože, ty to nevíš?“ Podívala se na Stellu, která si pořád zakrývala uši, naklonila se ke mně a zašepkala: „Víš jistě, že nás Stella neslyší?“

To jsem nevěděla. Pak mě něco napadlo. Vytáhla jsem z tašky ubrousek, přetrhla ho na dvě poloviny a smotala je do malých válečků. Potom jsem je namočila a stiskla, odtáhla jsem Stelle ruce od uší a řekla jí: „Tadá! Špunty do uší.“ Jakmile jsem jí je zasunula, celá se uvolnila. „Teď si můžeš jít hrát,“ pobídla jsem ji. Stella se zvedla a odběhla za Lulu.

„Geniální,“ poznamenala Emmy. Usmála jsem se. Vypadalo to, že si doopravdy popovídáme, místo abychom jenom nanášely

opalovací krém a rozdávaly svačinky. A nejlepší bylo, že si Stella konečně spokojeně hrála s Lulu.

„Blanka je mrtvá,“ řekla Emmy.

Zavrtěla jsem hlavou. Uši mi zahlcoval zvuk příboje, tříštivý, hučivý, hlasitý. Stella měla pravdu: ten hluk je skutečně nesnesitelný. Viděla jsem, jak se Emmy dál pohybují rty. Když hukot konečně ustoupil, měla jsem dojem, že jsem pochopila to hlavní – zemřela při nějaké nehodě. Emmy neznala podrobnosti.

„Ale vždyť jsem ji nedávno viděla,“ hlesla jsem hloupě, jako by skutečnost, že před několika dny ještě žila, popírala její smrt. „Kdy se to stalo?“

„Ve čtvrtek. Těsně před víkendem. Podívej, je mi líto, že se o tom dozvídáš ode mě. Nemůžu uvěřit, žeš to nevěděla.“

„Odkud to víš ty?“

„Potkala jsem kamarádku, která bydlí ve stejné ulici,“ vysvětlila Emmy. „Viděla, jak ji odvázejí.“

Blanka zemřela před víkendem, pár dní po tom, co dala výpověď. Žila by ještě, kdyby u nás nepřestala pracovat?

Zavřela jsem oči a představila si ji, jak kráčí po chodníku v té své dlouhé černé sukni a šedivé mikině, se svěšenými rameny, jako kdyby na nich nesla tíhu světa. Bylo jí teprve něco málo přes třicet a měla kulatý, mladistvý obličej, ale šourala se jako stařena.

„Srazilo ji auto?“ zeptala jsem se. Dělal se mi zle.

Emmy zavrtěla hlavou. „To ta kamarádka nevěděla.“

„Chudák její matka,“ řekla jsem. Nikdy jsem se s ní nesetkala – Blanka si střežila soukromí –, ale věděla jsem, že bydlí spolu. Napadlo mě, jestli k tomu neštěstí nedošlo u nich doma.

„Blanka u vás pracovala hodně dlouho, vidě? Je mi to moc líto, Charlottó. Musí to pro tebe být hrozné.“

Přikývla jsem, ačkoliv Blanka ve skutečnosti nikdy nebyla jednou z těch chův, o kterých se říká, že patří do rodiny. Stella ji

měla ráda, ale s Petem jsme nikdy tak úplně nechápali proč. Občas jsme žertovali, že je taková obdoba bezlaktózové šlehačky: nanejvýš se o ní dalo říct, že je lepší než nic.

Teď jsem si vyčítala všechny ošklivé myšlenky, které mi o ní kdy proletěly hlavou.

Vzduch pročíslu zavřeštění. Vzápětí přiběhla Lulu a s kvílením se vrhla na deku. Emmy položila menší dítě a pevně Lulu objala. Stella stála v bezpečné vzdálenosti opodál a něco schovávala za zády. Přepadly mě obavy.

„Co to tam máš, Stello?“ zavolala jsem. Zavrtěla hlavou a ukázala na špunty v uších.

„Šly jsme k útesům,“ vypravila ze sebe Lulu. „Stella říkala, že mi něco ukáže, a byl to... mrtvý...“ Znovu se rozkvílela.

„Bože,“ vydechla Emmy, když Stella konečně ukázala, co má v ruce: chuchvalec kostí a peří – ostatky nějakého mořského ptáka. Kus odpadl do písku. „Panebože.“ Zvedla novorozeně, chytila Lulu za ruku a poodešla o několik kroků dál.

„Dej to pryč!“ zakňourala Lulu.

„Neboj se, Lulu,“ zavolala na ni Stella. „Nic ti neudělá, vždyť ani nemá hlavu.“

Lulu zabořila obličej Emmy do boku. „Nechci, aby tahle věc byla blízko mojí maličké,“ zavolala Emmy a přitiskla si ji k prsům. „Ještě se od toho něčím nakazí.“

„Dobře, dobře.“ Přistoupila jsem ke Stelle a nechala jsem Emmy utěšovat Lulu. Vytáhla jsem své dceři uc pávky z uší, ale teď už si nestěžovala na hluk příboje. Na to byla příliš nadšená. „Proč máš toho racka, беруško?“ zeptala jsem se.

„To není racek, ale terej. Chci se na něj podívat. Prosím, mami?“

Zjihla jsem. Stella hrozně ráda zkoumala věci. Vůbec ji nenapadlo, že Lulu její vědecký zájem nemusí sdílet.

„Můžeš si ho prostudovat doma,“ řekla jsem. „Ale teď ho dáme do kufru auta. A omluvíš se Lulu.“ Naštěstí jsem měla prázdnou igelitovou tašku. Uložily jsme do ní tu věc a pak jsem odvedla Stellu zpátky k dece, kde Emmy konejšila Lulu banánovým chlebíčkem. „Je mi líto, že ses vydělala, Lulu,“ řekla Stella a svěřila hlavu. Lulu popotáhla a jedla dál. Stelle nikdo banánový chleba nenabídl, i když jsem ho upekla já. Použila jsem na něj mandlovou mouku, protože Emmy tvrdila, že Lulu má alergii na lepek.

Emmy se nedůvěřivě zadívala na Stellu a já jsem si s leknutím uvědomila, že myslí na to, co Stella udělala při oslavě svých osmých narozenin. Zrudla jsem.

S tou naší pleťí opravdu nemůžeme být ani minutu na slunci.

V autě Stella trvala na tom, že bude mít tašku s terejem na klíně, a já neměla sílu na to, abych se s ní dohadovala. Celou zpáteční cestu do Londýna mě bolelo u srdce. Stella byla tak jiná než ostatní děti v jejím věku. Četla jako dospělý – na nočním stolku teď měla *Ptačí let jako základ aviatiky* od Otty Lilienthala. Nebylo divu, že si tak málo rozuměla s ostatními dětmi. A nejhorší bylo, že sama ještě tak úplně nechápala propast, která ji od nich dělí.

Něco si pro sebe mumlala, ale přes hluk motoru a okolního provozu jsem nedokázala zachytit, co říká. Ohlédla jsem se přes rameno. Měla stažené okénko, takže jí vlály vlasy, jako kdyby byla pod vodou. Ať říkala cokoli, pořád dokola opakovala jednu větu.

Někdo se zařadil do mého pruhu těsně přede mnou a já dupla na brzdu. Otřeseně jsem zastavila u krajnice a ve stejnou chvíli můj mozek konečně rozluštil Stellina slova: „*Chudák* Blanka. *Chudák* Blanka. *Chudák* Blanka.“

„Proč to říkáš, drahoušku?“ Byla bezpečně mimo doslech, když mi Emmy řekla o Blančině smrti, takže o ní nemohla vědět. Ale

proč se o ní teď zničehonic zmiňuje? Když jsem jí oznámila, že Blanka už nepřijde, začala vyšilovat, ale po nějakém čase o ní najednou úplně přestala mluvit.

Trpělivě se na mě podívala. „Říkala jsem ‚chudák mamka‘, protože mám pocit, že sis to na té pláži moc neužila.“

Přeslechla jsem se, nic víc. Jistěže nevěděla, že je Blanka po smrti. A vzhledem k její citlivosti jsem nemohla dopustit, aby to zjistila.

Pete se zdržel ve své firmě Mycoship, která vyrábí obalové fólie z mycelia, tedy houbových vláken. Vrátil se teprve v deset večer, dlouho poté, co šla Stella spát. Četla jsem si v ložnici a slyšela jsem, jak ukládá kolo pod přístřešek i jak otvírá vchodové dveře. Nejspíš si nejdřív půjde vzít něco k jídlu z mrazáku. Nebyl přívrženec jídel s sebou, která se prodávají v restauracích – kvůli přílišné spotřebě plastů.

Rozhodla jsem se, že ho nechám v klidu se najíst, než mu povím o Blance. Najednou jsem si vzpomněla na mrtvého tereje, vyskočila jsem z postele a rozběhla se do kuchyně, ale už bylo pozdě.

„Kristepane, co to je?“

Vysvětlila jsem mu to.

„Takže jste ho dali do mrazáku k jídlu?“ vypravil ze sebe. Když jsem se s ním před deseti lety seznámila v Kalifornii, bylo mu osmatřicet, ale vypadal mnohem mladší – měl modré oči, rama na závodního plavce a husté plavé vlasy. Teď mu světlo zářivky odhalovalo kruhy pod očima. Přála jsem si, aby nemusel tolik pracovat.

„Zabalila jsem ho do tří pytlíků,“ řekla jsem. „Klidně si můžeš dát ty svoje vegetariánské lasagne.“ Jelikož mi ranní nevolnosti

ztěžovaly vaření, Pete se zásobil hotovými jídly z jednoho gurmánského podniku, který jsme měli v oblíbené. Strčil lasagne do mikrovlnky a objal mě. „Jak se cítíš, lásko?“ zeptal se. To já jsem naléhala, abychom si pořídili druhé dítě a Stella měla bratříčka nebo sestřičku, ale teď se Pete těšil právě tolik jako já. Každý den sledoval aplikaci Těhotný táta.

„Pořád je mi na zvracení.“ Zkoušela jsem všechno: náramky proti kinetóze, vitamin B6, promethazin, cokoliv vás napadne.

Pete přikývl. „Ale při ostatních těhotenstvích, která skončila špatně, ses cítila skvěle. Takže je to možná dobré znamení.“

Šla jsem za ním k jídelnímu stolu a sedli jsme si oba z jedné strany. Když jsme si koupili tenhle velký dům z eduardovského období v tolik ceněné čtvrti Muswell Hill – podle *The Sunday Times* šlo o jedno z pěti nejlepších míst k životu v celém Londýně –, strhli jsme v přízemí většinu příček a získali jeden velký, otevřený prostor. Ponechali jsme několik typických dobových prvků – krbové římsy a lišty na stěnách –, ale pořídili jsme si elegantní moderní nábytek a obří černobílé fotografie příboje na plážích v severní Kalifornii, kde Pete vyrůstal. Stůl jsme nechali vyrobit z dubového dřeva získaného ze staré stodoly, a když jste ho roztáhli, vešlo se k němu dvanáct lidí. Oba jsme měli rádi společnost. Pár dní po seznámení jsme uspořádali krabí večírek pro dvanáct lidí. Srazili jsme k sobě vypůjčené stoly a zakryli je balicím papírem. Já jsem podávala koktejly negroni, zatímco Pete cpal kraby do hrnce. Hosté pak rozlamovali klepeta a namáčeli si krabí maso do rozpuštěného másla se šampaňským a šalotkou podle mého receptu. Potom jsme stočili koberec a tančili až do rána.

I po Stellině narození jsme zvali přátele, ale čím dál méně. Přestali jsme jíst kraby, když jich začalo kvůli okyselování oceánů ubývat. A teď po její narozeninové oslavě jsem si těžko dokázala představit, že k nám ještě někdy přijdou nějací hosté.

Zdráhala jsem se pozvat na oslavu i Blanku. Bála jsem se, aby jí nepřípadalo, že po ní chci, aby pracovala zadarmo, a taky jsem si říkala, jestli se bude cítit dobře ve společnosti našich přátel. A tak jsem ji nepozvala. Kdybych to bývala udělala, dopadla by oslava jinak? A byla by Blanka ještě naživu?

Nedokázala jsem se zbavit pocitu, že jsem ji zklamala.

„Co se děje?“ zeptal se Pete, když si všiml mého výrazu, a já pochopila, že už to nemůžu odkládat.

„Blanka je po smrti.“

Pete zbledl a odsunul lasagne. „To je hrozné. Byla tady... jak je to dlouho? Minulý týden? Bože.“

„Emmy říkala, že to byla nějaká nehoda, ale neznala podrobnosti.“

„Taková tragédie. Nemůžu tomu uvěřit. Bože – jak se o tom Emmy dozvěděla?“ Položil mi několik dalších otázek a já mu pověděla to málo, co jsem věděla. Chvilí jsme mlčeli, dokud se Pete nezeptal: „Jsi v pořádku, miláčku? Je to hrozná zpráva, a ty by ses neměla stresovat. Pojď, polož si ke mně nohy.“ Zvedl si je do klína a začal mi je masírovat.

„Co to mohlo být za nehodu?“ zeptala jsem se. „Myslíš, že ji něco přejelo?“ Vždycky přecházela ulici velice pomalu – nikdy se pořádně nenaučila pohybovat po městě, ačkoliv se přestěhovala s matkou do Londýna ještě jako teenagerka. Předtím žily v Arménii, kam ještě předtím uprchly z nějaké jiné země, kterou jsem si už nevybavovala, s takovým pichlavým jménem – Kyrgyzstán, Uzbekistán nebo tak. Zapomněla jsem, odkud pochází, ale jak šel čas, připadalo mi čím dál trapnější se jí na to znovu ptát. Kromě toho jsem vždycky měla dojem, že otázky jsou Blance nepřítomné.

„Nebo to byla nějaká hloupá náhoda,“ pokračovala jsem. „I když Blanka zrovna neskákala s padákem. Každé pondělí jsem se jí ptala, co dělala o víkendu, a ona vždycky odpovíděla: „Nic zvláštního.““

Pete jemně ohýbal prsty u mojí pravé nohy. „Pošleme její matce kytku. Já to zařídím, protože tobě je špatně.“

„Určitě se cítí hrozně,“ řekla jsem. „Nemyslíš, že je divné, že mi nezavolala, aby mi o tom pověděla?“

Pete se na mě zamračil. „Jsi hrozně bledá. Jedla jsi dneska něco?“

„Rýžové kreky.“

„Musíš jíst.“ Podal mi kousek lasagní a já se na něj usmála a potlačila jsem nevolnost.

„Ale ta Stellina posedlost ptáky mi dělá starosti.“ Pete rozkrájel další část lasagní na úhledné čtverečky. „Pozítří začíná škola a já se bojím, že tam nezapadne.“

Zamračila jsem se. „Marie Curie taky nejspíš nezapadala. Kdyby Stella byla kluk, Emmy by tolik neřešila, že sebrala mrtvého tereje. Potíží je v tom, že Stella je holka, a tím pádem její zájmy působí morbidně.“

Pete se netvářil přesvědčeně. „A jak to šlo předtím?“

Musela jsem připustit, že Lulu si většinou hrála sama a Stella seděla se zacpanýma ušima. „Ale není to její chyba. Má hodně citlivý sluch.“

„Potřebuje se naučit, jak se chovat k ostatním dětem,“ řekl Pete. „Musíme být aktivnější, zvláště od té... však víš.“

Oba jsme se při pomýšlení na narozeninovou oslavu zachvěli a já se snažila ovládnout, abych se nepodívala na to místo na podlaze v kuchyni, které Pete drhnul tak usilovně, že teď bylo světlejší než ostatní parkety.

„A nejde jenom o ostatní děti,“ pokračoval Pete. „Nesnáší koupání. Nesnáší zvuky. Nesnáší jídlo, pokud není každá přísada zvlášť. A co ty její záchvaty?“

Mlčela jsem. Stelliny záchvaty skutečně vypadaly děsivě. Pozdě večer jsem se občas dívala na videa vztekajících se dětí, která

nahráli jejich rodiče. Doufala jsem, že k nim pocítím jistou solidaritu, ale ve skutečnosti jsem si vždycky jenom pomyslela: Když to můžete natáčet, nebude to zase tak hrozné.

Pete mi stiskl ruku. „Jenom jí chci pomoci. Taky ji mám moc rád.“ Po jídle vytáhl iPad. „Podívej, sbírám různá doporučení. Udělal jsem tabulku doktorů a terapeutů.“

„Ale nedávno byla na kontrole,“ namítla jsem. Tady v Británii rodiče vodili děti k lékaři, jenom pokud byly opravdu nemocné, ale Pete byl jako Američan neochvějným zastáncem každoročních preventivních prohlídek, a tak jsem na ně v zájmu manželského souladu Stellu poctivě vodila. „Je zdravá jako řípa.“

„Tělesně,“ řekl Pete.

„Není tak těžké vycházet vstříc jejím potřebám. Radši v tom budu pokračovat, než abych ji přivedla k doktorovi, co ji jenom zařadí do nějaké škatulky, která jí možná nebude úplně pasovat. A jaký bude mít pocit z toho, že s ní jdeme k doktorovi? Nechceme, aby si myslela, že je s ní něco špatně.“ Pete se podíval na svoji tabulku a zjevně vymýšlel další argument. Proto jsem řekla: „Podívej, teprve minulý týden jsem přestala pracovat. Když se mnou bude trávit víc času, pomůže jí to, aby se zklidnila. Vážně si myslím, že jí dokážu pomoci mnohem líp než nějaký doktor. Jestli se zhorší,“ – což se nestane – „slibuju, že ji nechám vyšetřit.“

Pete si pohrával s brýlemi a já jsem si zoufale namáhala mozek, abych nějak změnila téma. Obvykle stačilo slovo *brexít*, aby se rozparádil, a mimochodem, proč se Boris Johnson nikdy nečeše? Ale měla jsem dojem, že dnes by to nezabralo. „Pořád mi nejde do hlavy, že je Blanka po smrti,“ řekla jsem místo toho, i když jsem sama sebe nenáviděla za to, že jsem využila její smrt k odvedení pozornosti.

Peteovi se po obličejí rozlil soucit. „Musí pro tebe být hodně těžké, dozvědět se něco takového tak krátce po smrti tvé mámy.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Moje chytrá holčička*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.